

Genforeningen bragte akkurat den Grænse, som jeg ønskede, og som jeg har arbejdet for, lige saa længe der har været Tale om, at vi kunde faa en anden Grænse. Men hvis 2den Zone var kommet med til Danmark, havde jeg ikke deltaget i Festen, for saa havde vi ikke faaet en naturlig national Grænse, og saa havde vi i hvert Fald faaet en Grænse, som jeg vilde anse for en stor Ulykke for mit Fædreland, og som der ikke var nogen Anledning til at feste for. Jeg vilde i saa Fald have handlet i Overensstemmelse med min Tankegang. Men hvad gjorde de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Holstein, som havde en anden Tankegang, som ønskede en anden Grænse, og som var misfornøjede med den Grænse, vi fik? De deltog alligevel i Festen. De snakkede i Forvejen om at hejse Flaget paa halv Stang, men de gjorde det ikke. De snakkede bare om det. De har det i det hele taget mere med at tale end med at handle. De taler stadig om at handle: Nu kommer Handlingens Dag — men de gør ingenting. Se til det ærede Medlem Hr. Holstein, som vel næsten er en Fører for den yngre Retning, hvori bestaar hans Handlinger? Jeg saa for en fjorten Dage siden samstemmende Udtalelser i de konservative Blade om, at nu havde Venstre begaaet den Streg at vælge det ærede Medlem Hr. Moltesen til delegeret ved Mødet i Genf, og det vilde det konservative Folkeparti aldrig finde sig i; der var ikke Tale om, at man vilde finde sig i det. En Dags Tid efter meddeltes det, at det blev maaske ordnet saadan, at det ærede Medlem Hr. Holstein vilde blive valgt som Suppleant for det ærede Medlem Hr. Moltesen. Men, føjede de konservative Blade til, det ærede Medlem Hr. Holstein vil aldrig møde som Suppleant for det ærede Medlem Hr. Moltesen, for Hr. Moltesen havde saa forfærdelige Anskuelse, som Hr. Holstein aldrig kunde tænke sig at repræsentere. Men hvad sker? Nu møder alligevel det ærede Medlem Hr. Holstein paa Mødet i Svejts angaaende Folkenes Forbund som Suppleant for Hr. Moltesen, og Standhaftigheden og Tapperheden er fuldstændig som blæst bort. Der er ikke Spor af Handling, naar det kommer til Stykket; det hele er Talemaader og Snak, som ingen Verdens Ting betyder. Det forekommer mig derfor, at de Herrer skal tale saa sagte om Handling; det er ikke det, de i Virkeligheden er ude efter. Den Grænse, der nu er sat, er efter min Mening og

efter mit Partis Mening den naturlige og den eneste naturlige, fordi den i det væsentlige falder sammen med Sproggrænsen. Det er derfor en Grænse, som bør blive staaende og aldrig flyttes, saa længe der overhovedet er Grænser mellem Folkene. Den Tale, som den yngste Del af det konservative Folkeparti stadig fører om at flytte Grænsen mod Syd, bør derfor holde op. De Rumlerier, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen kaldte dem, maa høre op, de kan nemlig ikke føre til andet end at skade de Danske i 2den Zone. Der kan ikke fra den danske Stats Side gøres noget for de Danske i 2den Zone, naar man samtig rumler her i Landet for at faa Grænsen flyttet mod Syd. En Betingelse for, at der kan ventes gode Forhold for de Danske i 2den Zone og gøres noget for dem, er, at der ikke bliver talt om Grænsens Flytning, men kun om kulturel Støtte, Hjælp til Vedligeholdelse af dansk Sprog og almindelig Kultur dernede. Det kan ikke gaa an, at vi skaffer os saadant et lille barnligt Standpunkt, som at vi kan faa de Danske, som lever i Tyskland eller Nordamerika, hvor de nu maatte være, tilbage til Danmark tilligemed de Lande, hvori de lever, naar blot vi faar agiteret tilstrækkeligt for det danske Sprogs Udbredelse paa disse Steder. Den Tankegang er saa barnlig, at man skulde tvivle om, at de Mennesker, der fremsætter den, er rigtig konfirmerede. I hvert Fald kan der ikke være Tale om, at Nationen kan arbejde ud fra den Tankegang, som de yngre Medlemmer af det konservative Parti nu fører frem, og som „Nationaltidende“ skriver ud fra, at vi bør have en bevægelig Grænse, en Grænse, der maa være til at trække ud og ind efter Behov ligesom en Harmonika, efter som man paa den ene eller den anden Side af Grænsen er stærkest. Jeg tror ikke, det gaar i Længden. Man er allerede uenige; medens „Nationaltidende“ ikke skriver noget om Krig, skriver „København“, at det maa føre til Krig, for man kan ikke tænke sig, at man i Længden kan blive ved at trække Harmonikaen ud og ind, uden at der kommer en Kurre paa Traaden mellem de to Lande.

Jeg tror, at Bladet „København“ for en Gangs Skyld har Ret, det kan sikkert ikke gaa uden Krig, og i Overensstemmelse dermed har Hr. Pürschel ogsaa i sin Tale forlangt mere Militær ved Grænsen. Der skal mere Militær til netop for at mudresaa meget som muligt og gøre det saa broget som muligt dernede. Naar det ærede Medlem griber til den Udvej, kan man nok